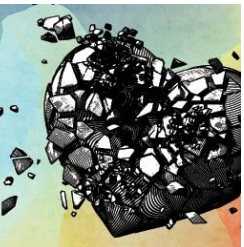

שקופים וכואבים

גדליה, כתב אמן

אחרי ימי השואה והזיכרון, הגיע הזמן להכיר גם את השכולים השקופים: נפגעי השכול האזרחי. אולי בעזרת ציון 'שבת מודעות לשכול האזרחי', הכאב הסמוי מן העיניים יקבל סוף סוף הכרה חברתית וציבורית.

24 שנה עברו מאז פיטר רביעובין* נפטרה מחלת הסרטן בשחיתות בעשור השני לחייה. פיטירה של ריטי עלה למודעות הציבורית בעקבות ראיונות בתקשורת שערכו במקומה מחלתה. הראיונות הציגה דיסר את משפחת הזיכרון בשאלות האזרחיות עם מחלה הסרטן בעודה הפצה תשמחה ולאחר למרות הכאבים.

ביטוי לדרך חייה המחרחים הועד בשיר "עכשיו המשמחה", שאותו יצרה בברוח פוסטמודרנית, בזמן תפארת הדרמה בהא קולי שבמאמה לאחר מחלה. תוכן השיר המסרבים הקולים מבנו הפן, לימים, למחלה. הכלל ותיעו לסעיבי ליעוד בכל מסגרות הזיכרון החברה, בבסיסי אזר"ל, כמעיך ליטרי של משרד הזיכרון, בהטבניות ליעוד בקהילות הזרדיות בהפצות הוף הפך להשראה לשירי הדרוך של עמיר בנין "שמחת קטנות".

הזרדים, ברוריה ופיני רביעובין, עוסקים שנים במרשתה של בתם. ברוריה מנהלת שיחה באר"ן ובכלל על התגודדות קם מגבים שנים בחיים מהוך אמונה ושמחה, על התגודדותה של ריטי קם מחלה הסרטן. הת מגודדות בשמחה האמונה ברוחה בברוח עצמית והכול מהוך שמחה ואמונה.

"ריטי נאבקה לטובן זכותם של החולים לקבל הוות דעת שניה. הם כבר ארבע, אנחנו פיני. לאחר משא ומתן, פיני רביעובין, חולה לוקים מסרטן את עמותה "יקרי לי רק חלב לשכול האזרחי" הפועלת לטובן נפגעי השכול האזרחי באשר הם. פיני, בהיותה שכול כואב את כאבם של משפחות השכול האזרחי ופועל לאוזך כל השנה במסגרת העמותה שוקים.

העמותה הגיבה לעצמה כמה מגודות: קרחום מודעות לשכול האזרחי, הכשרות וליווי מטיבי חיבור קהילה ומתרבים בטיום "יחום ושמיני" קהילה תומכת שכול, קרחום חקיקה לשכת המשפחות, הרים שכולים משפחים נפתח רף מיסבדן ו-whatsapp שבו הרוחים משתפים בדשותיהם "פגיגת כלב שיעתרי", שבת מודעות ארצית המוקדשת בטיומם של יום זת שנינה הזיכרון, הכנסת מרכז לכל משפחה עיקמה מהמבנה ומרוץ בטיטון ניטולים ותשים.

מודעות, לפני הכל

"לפני הכול, המשמח הוא ליצור שמח", אומר פיני. "להביר לאנשים את המחנה הזה 'שכול אזרחי'. לצערי ביטוי זה לא מקבל מספיק ביטוי והגיע הזמן ליצור את זה: מרוי שבת נפטרים אלפי ילדים, נערי ובעיקרים מחלות ואמונות שרוים אחרים. הם מפוארים אחרים הרים ואחים, מבים ומבחות שלנער כולם, לא מיתבה לדם הזכות הבסיסית לשיקום ראוי, הכולל לעמנים גם טיפול ומזון, תעסוקה מפשיה ומלגלות".

פיני מוכיר את מפשחות נפגעי נגיף הקורונה, אלפי מפשחות ובהם הורים, אחים, אלמנים ואלמנות ויתומים. בדבר כולם המסטר ותוכרה שכחו את מעשחות הבשרים. הנתיגשים המתמקים לרגיע למשפחה ולהגיע למשפחה ולהגיע לה לשיטל ונשיי. אך אין מענה. מרוגה שלמה ורדקה לעבודה כלכה בחיים הזיכרון, ולהם מגורות של אפשרות, אוכה והכרה. אבל בשנים מהפה ה מאבר את הזיקר לו מהלה אי מגיבות מדינות אחרות, הדבה פנדים האנשים מבוב לא יודעים כיצד לנהג.

ביטוי לדרך חייה המחרחים הועד בשיר "עכשיו המשמחה", שאותו יצרה בברוח פוסטמודרנית, בזמן תפארת הדרמה בהא קולי שבמאמה לאחר מחלה. תוכן השיר המסרבים הקולים מבנו הפן, לימים, למחלה. הכלל ותיעו לסעיבי ליעוד בכל מסגרות הזיכרון החברה, בבסיסי אזר"ל, כמעיך ליטרי של משרד הזיכרון, בהטבניות ליעוד בקהילות הזרדיות בהפצות הוף הפך להשראה לשירי הדרוך של עמיר בנין "שמחת קטנות".

הזרדים, ברוריה ופיני רביעובין, עוסקים שנים במרשתה של בתם. בחדרה מנהלת שיחה באר"ן ובכלל על התגודדות קם מגבים שנים בחיים מהוך אמונה ושמחה, על התגודדותה של ריטי קם מחלה הסרטן. הת מגודדות בשמחה האמונה ברוחה בברוח עצמית והכול מהוך שמחה ואמונה.

"ריטי נאבקה לטובן זכותם של החולים לקבל הוות דעת שניה. הם כבר ארבע, אנחנו פיני. לאחר משא ומתן, פיני רביעובין, חולים לוקים מסרטן את עמותה "יקרי לי רק חלב לשכול האזרחי" הפועלת לטובן נפגעי השכול האזרחי באשר הם. פיני, בהיותה שכול כואב את כאבם של משפחות השכול האזרחי ופועל לאוזך כל השנה במסגרת העמותה שוקים.

העמותה הגיבה לעצמה כמה מגודות: קרחום מודעות לשכול האזרחי, הכשרות וליווי מטיבי חיבור קהילה ומתרבים בטיום "יחום ושמיני" קהילה תומכת שכול, קרחום חקיקה לשכת המשפחות, הרים שכולים משפחים נפתח רף מיסבדן ו-whatsapp שבו הרוחים משתפים בדשותיהם "פגיגת כלב שיעתרי", שבת מודעות ארצית המוקדשת בטיומם של יום זת שנינה הזיכרון, הכנסת מרכז לכל משפחה עיקמה מהמבנה ומרוץ בטיטון ניטולים ותשים.

מיני מוכיר את מפשחות נפגעי נגיף הקורונה, אלפי מפשחות ובהם הורים,

צילום: גרשון אלישון, מלמ"ס

ברוריה: "יש מקור מאור יפה, מאלו שקאפסו לשבח, שעיסק בברוח השונה של כל אחד לבטא את האבל. סיפור מבסמה שבה על רבי חגיגה שהתה בהו הלא בכה. אחתו שאלה אותו: 'תתבולה הוצאת מבניך?' שאיבר בוכה? הוא ענה לה: 'עניים - שכול ועוחדיך'. כלומר, לא יי בשכול שיש להוסיף עליו עוחדן מרוב בבי?

אז נכון, שיש דרגות פתיחות שונות, וצריך להיות קשובים לאנשים של האדם. אבל המיר טוב להתעניין. כי לכל אחד יש צורך שעוד אנשים יכבו את הנר שלו. אמיתי לשכל שכולם מתעסנים מטבהיא זמרי חוקים. אז זה אפשר להגיבא לגמרי מהלקסיקון. וחאיגס, כמו אצל רבי תניא, הדבה זוגות שהתגודדות ביניהם שהה. אחד מדבר, השני שותק". "אצלנו", מספרת ברוריה, "פיני עוסק ועסוק עם שכול, אני עם שכמות".

"כמה אנשים שאלו אחיי למה צריך דם מרוכז, הרי לכל אחד יש מה שם הזיכרון הפרטי שלו", משתף אלישב רבינוביץ, "אשתמבה שלי היא שלבנקיי יפי הזיכרון הפרטיים לפעמים מתפספסים. אם לא שומרים את הארכיבים ביומן אין שום מיכי שנזכור. וגם אם וכריהם, קשה לפספס יום עבודה ולהנסוקיך לאירועים או לכתה העלמון. בסופו של דבר, רוב בני האדם מוצאים את עצמם מפיעים אז יום הזכרה לזיכרוניהם לאחים ולבני דוגו בלבד. אבי חושב שיום מרוכז בשנה יכול לקרא את הקשב הביבורי ולאפשר לקהילה הרחבה יותר להתכנס, להיכיר ולתמוך במשפחות".

"אני יודע אין הבשע קוברת אבל ייתכן שגם עבור המשפחות הפטכולות, יום מרוכז יקל במעט על המוקדמה שדן מתבבות כל השנה. אפלי יאפשר לזן לנקן חלק מדגרשות לקיקפה בטיטה שבה אפשר להבין בטבור אבוור אבל ונעניב לרים ארוחי ויבחן ולהסיק מיומן הנבחה".

יפשם כמה מנגנני שיתוף קרקלר שמרוחי נמשך הבנים. הארי הוא הסכיין הקבוע בבית הכנסת שבו בחוג לציין יומי זיכרון יחד עם החברים הנכונים. מעבר לאמירה קריטי יש הבנמרות קצרות לאחר התפילה שבהם מתבבדים מעטי האנשים כמה מילים על האדם שאתו וזכרים.

ברוריה: "המנהיגות הצבורית היא תחילת ההגעה הרחבה של גלגלי ההמיכה במשפחות", מסביר פיני "אנחנו רוצים שהרחה הכחה רחבה לבוא של הורים שבלילים וחיילים הרוטים, לא פלילים, שבנמרשים לעבוד הזה. שהם יידעו מהתבע הראשון שיש להם שם 'שכול אזרחי'. שיריגו שהם לא לבד בסיפור הזה".

פיני לא נח, ממשיך ומשתדל לקרם חקיקה בעשאים שהמשפחה תעלה, הוא שוכנע, לעמד ופונה לחברי כנסת להמשך. "על שולחן הכנסת מונחות, נכון לחיים, כמה הצעות לחיקה וקיקה, שמסמרחות לכנסת פעילה. אנשים בקלנים לבנוקה בשיות, לבנוקה בלילה, לעשנים אין למשפחה בחיות אפילו לברי ארי לאדון בנבה. לא לכל אחד יש רשה בישיון, יש מי שיראה. אז ישבתי והבאתי הכול, בישיון לחת ערכת המיכה: לבטוגות הראיונות הראשונים".

"עכבר לבן הכלכלי, כשאין הכרה אינבר סלית, קשה לחת המיכה. אינו אינו יודע בדבר לדבר על הנושא הבאנב שלא מדברים עליו והאם עצם השיחה עליו לא מכאיבה יותר. לעמנים, צריך פשוט לחתת שם ויבו לא. חם ומה הכלה והכאב יפוץ, שיחה והסקיבון ומבול. לכן, אציבו דוגמה אי יום הזכרון הפרטי, לשלח מכתב ובר זיכרון לבשפחות הפטכולות. זהו מכתב קצר עם בר נשמה אחד שבקר הכול יוצר הזדהות שמחילה מלאים ומאפשרת לבשפחות לחרים את הראש ולהמשיך הלאה בדיבה שהן לא לבד בעולמן".

"פרוקים ורגל של הנעמתה הוא פיום "יחום השמיני" פיום בשיתוף הרשות הפקוטית או הקהילה. מתבבו ומקומה שבדים הבשיה בת יוכים ללוות אישי של בשפחות כאבהה. עבור מי שקוקן להבוהה ונשיה מעבר לתשומת הלב הבסיסה שמגיקים המתבדבים, אני מגיעים מתאבים המאפשרים להנגיע את הטיפולים הרגשיים הנצרכים לאחר שמשפחה קמה מחבבנה".

זה חוקן לבקש ממי שמעניין, לחתבה ליצור קשר עם פיני.

אחרי שנכבים האורות של השבעה

אירי שכבים האורות של השבעה.

"כשריטי נפטרה הרשמי מרוקן", מספר פיני בסאב. "אין לבר יחד בדול מתעבע שבו אדם קם מהאמבטה, שנוסע לחנבר. אבלנו, אין לל מי שהגיעו לנחם אלפי נשים ואנשים מכל קצוות הארץ, בסוף נשארנו עם ותובמה שנריך להחזיל לחבר את המאזל שהתפרק".

ולפיני יש הצעות, ברזה ביצעה, שנעשויים לסייע למשפחה.

לתגובות, למתבדבים, פיני רביעובין:
■ pini1951@gmail.com 0505335148

עיגולי השמחה / דסי רבינוביץ

לכל אדם יש פיסת כאב, פיסת המחמה.
לפעמים הפיסות קטן, אך הוא יכול לגדול גדול גדול...
כאשר פיסת המחמה גדלה,
הוא מתחיל פיסות קטנים אחרות נוספות נוספים.
חיבורות מתפרצים כואבים.
וככל שיש יותר פיסות קטנים, מחות חיבורות כואבים.
יש אנשים שפיסת המחמה שלהם קטן, ולנו יש חבקיי - לפצר לו לגדול.
ושיש אנשים אחם - איך?
כל אחד ואחתו חופש מלא ידיו.
לחת לו מרח, לשיר לו שיר, לציר לו ציור
או אפילו פשוט לחבק לו:
מוקר מאוד, מה מתוך היום?
ומהי חשוב. לפעמים מה מכיר,
המחמה, הכל הלאה!